

ČIERNY PASAŽIER KOLÍKOVÁ

- CZ24 News | 21. února 2022

SLOVENSKO: V koalícii je už štyri dni poplach. Ministerke spravodlivosti neprešla „justičná reforma“. Je to pritom jej zlyhanie. Nie zlyhanie poslancov.

To, že Kolíkovej neprešli kľúčové zákony (nová súdna mapa), nie je nijaká nehoda ani absurdný stav. A nie je to ani dôvod na pohoršenie – z poslancov Borisa Kollára alebo zo Šeligu a Žitňanskej. Naopak, výsledok hlasovania je celkom prirodzený. Prirodzenejší ako ranný východ slnka.

Všetko je presne tak, ako má byť. Ak tomu niekto nerozumie a potrebuje organizovať hon na vinníkov, mal by si zopakovať politickú násobilku.

Mária Kolíková nie je nijaký prototyp reformátorky. A už vôbec nie je „najlepšia ministerka“, ako sa nás pokúša presvedčiť progresívna tlač. Patrí medzi najslabších členov vlády. Aj odborne, aj politicky.

A nielen to. Ministerka Kolíková je učebnicová ukážka toho, ako sa nesmie robiť politika. Vo vláde aj v koalícii má pozíciu čierneho pasažiera.

Politické premety

Najskôr si rýchlo a úspešne zničila vzťahy vo vlastnej strane. Začalo sa to pred rokom, keď sa s masívnou podporou médií – no bez podpory v strane – pokúšala o prevrat vo vedení Za ľudí. Nevýšlo jej to. Po polroku intríg zo strany odišla.

Súbežne s tým Kolíková pracovala na zosadení predsedu vlády Matoviča. Nie v spojení s vlastnou stranou. V spojení so Sulíkovou SaS a s Prezidentským palácom. V tomto bola úspešnejšia. Matovičova vláda padla (iste, zaslúžene, absolvent fakulty manažmentu nezvládal riadenie). Ministerka však musela rátať s následkami – s krachom svojich vzťahov s najsilnejšou vládou stranou.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Ďalšou stranou, s ktorou mala ministerka principiálny problém a rada by ju videla mimo koalície, je Kollárova Sme rodina. Odpor k OĽaNO aj k Sme rodina ukazovala už krátko po voľbách.

Napriek tomu si Kolíková podržala pozíciu ministerky. Mala silných spojencov „vonku“: v médiách, v tíme prezidentky Čaputovej. A nakoniec v Sulíkovej SaS. So Sulíkom sa dohodla, že sa prezlečie do dresu SaS.

Nešlo pritom o prirodzené politické spojenectvo. V SaS mali s jej draftom problém. Kolíkovej a „jej“ poslancom predsa okrem Matoviča, Kollára a Remišovej smrdela aj Sulíkova strana. Išlo len o

účelové spojenectvo. A o osobné dohody na linke Sulík – Kolíková.

Od leta Kolíková vo vláde zastupuje (formálne) SaS.

Matovič – ešte stále líder najväčšej vládnej strany – namietal, že takéto politické premety si vyžadujú zmenu koalíciej dohody, ktorá autorizuje nové pomery síl. A mal pravdu. Post ministerky spravodlivosti patrí strane Za ľudí. Podľa koalíciej dohody aj podľa výsledku volieb. Nie strane SaS. Tá len úspešne anektovala Kolíkovú a zopár poslancov, ktorí s ňou odišli zo strany.

V zákopoch

Problém s ministerkou mali aj Kollár, Remišová so Šeligom a Žitňanskou a veľká skupina koalíciejch poslancov. Zákonite. Ak si Kolíková rozvrátila vzťahy s vlastnou stranou aj s partnermi, nemohla čakať, že bude mať v koalícii silnú podporu.

Samozrejme, Kolíková mala plné právo hneď po voľbách deklarovať, že jej nesedí ani Matovič s OĽaNO, ani Boris Kollár, ani Remišová. Chápeme. Kolíková spájala svoju budúcnosť s Kiskom a jeho najbližšími partnermi z PS-Spolu. Lenže – nevydalo. Kiska pár hodín po voľbách svoju stranu aj svojich voličov podrazil a vytratil sa. Príkladne odštartoval kampaň „som doma“ (mesiac pred pandémiou).

Kolíková a jej progresívna frakcia Za ľudí mali po voľbách dve možnosti. Mohli odmietnuť účinkovanie v koalícii, ktorá im silne zapáchala. Alebo mohli pristúpiť na spoluprácu, dohody a presadzovať v novej vláde svoj program.

Vybrali si tretiu: vnútornú opozíciu vo vláde, konflikty a odpor.

Samozrejme, aj táto tretia možnosť býva občas legitímna. No nie v prípade, že zastupujete najslabšiu parlamentnú stranu s chatrnou verejnou podporou.

Na misii Kolíkovej s novou súdnou mapkou je vlastne prekvapujúca len jediná vec: že neprešla iba o jeden hlas.

Ministerke by mal niekto pripomenúť, že reformy sa nedajú presadiť spoza stola v kancelárii. Ak chce byť niekto reformátor, potrebuje pre svoje plány získať podporu. Odbornú (medzi sudcami), verejnú, politickú medzi partnermi v koalícii. A nakoniec aj ústavnú – vo vláde, v parlamente.

Kolíková nič z toho nezvládla.

Zrejme sa spoliehala len na premiéra Hegera a jeho schopnosť zabrať a postarať sa o politické žetóny. Ani táto cesta však nevyzerala schodne. Premiér Heger zjavne nie je ten, kto má v koalícii rozhodujúce slovo. A pevnú autoritu.

Tresty za slová?

Slovom, nič nenasvedčovalo tomu, že Kolíková presadí svoje priority. Rozhorčenie v jej tíme a v médiách má len bohatý emotívny základ. Nie racionálny.

Čierny pasažier vo vláde politicky pohorel pri prvom väčšom teste.

Politické nedostatky však nie sú jediné slabé miesta ministerky spravodlivosti.

Kolíková – napriek vysokému ratingu z médií – nevyniká ani v odbornej rovine.

Podpísala sa pod niekoľko vysoko sporných rozhodnutí, ktorým chýbal presvedčivý právny základ.

Koncom roka 2020 bleskovo presadila zmenu ústavy. Bez hlbšej diskusie. Ústavný súd sa vyradil z posudzovania ústavných zákonov. Išlo to tak rýchlo, že výhrady sudcov a ústavných právnikov sme sa dozvedeli až po hlasovaní. Okamžite nato sa narýchlo presadil ústavný zákon o bezpečnosti štátu, v ktorom sa elasticky predĺžili lehoty pre núdzový stav. A zaviedli sa rozsiahle obmedzenia práv a slobôd.

Nasledovalo právne sporné pritvrdenie v pandemickej legislatíve. Na zavádzanie kovid pasov a zásahy do práv a slobôd už nebol potrebný núdzový stav. Stačili dekréty hlavného hygienika. Ako správne poznamenal Radoslav Procházka, pandemickým normám chýbalo kvalitné právne (a vecné) zdôvodnenie o ich nevyhnutnosti a primeranosti.

Zavádzali sa rýchlo bez presného zdôvodnenia. A rovnako rýchlo a bez presného zdôvodnenia sa rušia. Zrazu. Na vrchole pandémie. Lebo tak sa rozhodli authority.

Vrchol justičného umenia Kolíková predviedla pri novele Trestného zákona. Navrhla trestne stíhať šírenie a zdieľanie obsahu, ktorý niekto označí ako dezinformáciu. Trestné malo byť dokonca aj zdieľanie „toxického obsahu“ z nedbanlivosti.

A nakoniec, ani jej „justičná reforma“ nebola nijaká justičná reforma. A dokonca nebola ani reformou súdnej moci. Išlo o prekreslenie súdnej mapy a investície do nových budov z fondov EÚ.

Po krachu tejto priority by sa nemali viesť debaty o tom, čo urobiť s koalíciou a s poslancami, ktorí „reformu“ nepodporili.

Problém je oveľa menší. Celkom nám postačí debata o tom, čo urobiť s ministerkou, ktorá sa tu hrá na ikonu práva a spravodlivosti len omylom.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

AUTOR: Dag Daniš

[ZDROJ](#)